

Miladin:

Prošnja.

Maj grem tudi jaz na njivo, mamica! Doma je tako dolgčas, če ni vas, in moram biti sam. — Pravite, da je zdaj prevroče zame na njivi, ko se žanje pšenica? — Oh, nič mi ne bo prevroče! Saj boste vi še želi, in bo vam še stokrat bolj vroče ko meni, in vam bom lahko kaj pomagal. Snope vam bom znašal na kopice in po hladno vodo bom tekkel za vas k bistremu studentu pod gozdom, da ne boste žejni. Pa priden bom, mama, prav zares priden, in zmerom bom pri vas, da ne boste sami. Nič ne bom stikal po seči za ptički, mamica — prav zares nič. — Saj veste, tam bi me lahko še pičila kakšna grda kača, morda še modras. Kar pri vas bom, mama! V razoru bom sedel, pa mi boste povedali kakšno povest. Kajne, da mi jo boste, mamica? Saj jih veste tako veliko! Veste, tisto o kralju Matjažu, ki spi pod Krimom, pa se Bog ve kdaj zbudi. Ali pa ono o Turkih, ki so bili še bolj hudobni kakor sam divji mož, ki ima na rami prazen koš. Mislim, da vanj nobena otrocka ne dobi in tudi mene ne bo? Bi ga že vi zapodili, mama, če bi kdaj prišel pome . . . Veste, tisto o gozdnih škrateljčkih-prijateljčkih pa še najrajši poslušam zato, ker imajo pridne otroke škrateljčki radi. Vem, da imajo tudi mene! Saj bom priden, mamica! Naj grem z vami na njivo, naj grem tudi jaz na njivo z vami, mamica . . .

Oh, se že smehljate! — Mamica!

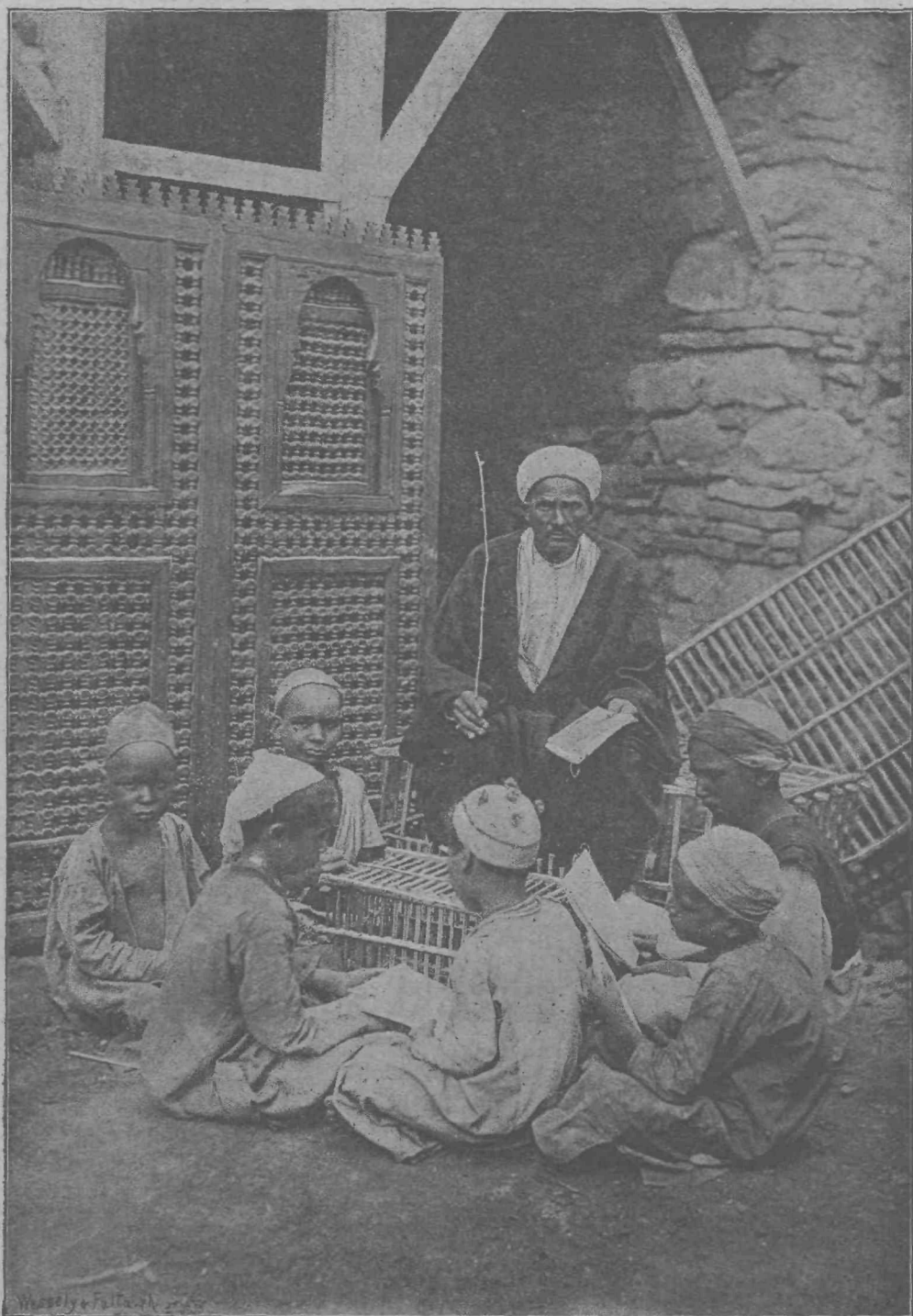
J. E. Bogomil:

U arabski šoli.

Vem, kakšne želje ste že včasih imeli.

»Ko bi bil jaž muha, pa bi zletel, kamor bi hotel. V hišo bi pribrenčal, pa bi poslušal, kaj ljudje o meni govore. Potem bi jim pa pokazal . . .!«

Ti pa ti! Pa muha? Da bi te ubili, preden bi jim ti pokazal, kakó znaš bežati! — Veš, jaz bi bil pa veliko rajši lastovica. Pa bi letel čez morje in bi si ogledal vse tiste kraje, ki se v šoli o njih učimo. Videl bi morja, zletel bi v velika mesta — celo v Sveto deželo bi šel pogledat. Ali bi potem vedel povedati v šoli! Celó gospod učitelj bi me kar gledali.

V arabski šoli.

Prazne marnje so to! Ne boš nikoli muha in nikoli lastovica. Le kar človek ostani, pa bo še najbolje! Muha in lastovica res mnogo vidita, pa nobena nič ne ve povedati. Seveda: takole po svetu bi pa vsi radi malo pogledali. A je predrago.

Najbolj poceni bo še, če na slikah pogledamo v življenje tujih narodov. Kaj, ko bi danes stopili v — arabsko šolo?

Arabci! Kar brž se spomnite na naše vrabce! In deloma so si Arabci in vrabci tudi podobni: živahni in glasni so oboji. Vpijejo, da gre skozi ušesa. Za prazen nič se pa tudi skregajo in stepó, kakor bi šlo za ves svet.

Arabci prebivajo na južnozahodnem delu prostrane Azije. Po veri so muhamedanci. Pečajo se večjidel z živinorejo, malo pa tudi s kmetijstvom.

Pa poglejmo v njih šolo! Pravijo, da arabski šolarji niso posebno pridni. Le malo jih zna brati in pisati. Silno radi pa poslušajo povesti in pripovedke. Celó sami si izmišljujejo nove pripovedke; to je znamenje, da so Arabci zelo nadarjeni. Kakor vidíte, je njih šola kaj preprosta. Klopí jim ni treba. Kar na tleh sedé mali učenci. Noge imajo »po turško« prekrížane. Sredi med njimi je pa učitelj. Pa kako je hud! Le poglejte ga! S palico v roki krotí mlade Arabčke in jim vbija učenost v glavo. Za njeга in za otróke mučen posel je to.

Kaj se neki uče v takih -le arabskih šolah? Marsikaj kakor pri nas. Posebno skrb obračajo na koran. Koran je Arabcem to, kar je nam kristjanom sveto pismo. Cela poglavja korana se nauče Arabci na pamet. Ker znajo pa le bolj slabo brati, jim pa oddelke korana učitelj bere na glas, učenci morajo pa za njim ponavljati. Tako gre stavek za stavkom. In pri tem učenju kričé kakor zoboderci. Veliko bolj nemarno kakor vi, ko ste se učili: Enkrat e-na je e-na. — Dva-krat e-na je dve . . .!

V prejšnjih časih so bili arabski učenjaki znani tudi kot dobri računarji. Od Arabcev smo dobili tudi Evropejci znane arabske številke: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0. Tudi zvezdnato nebo jih je veselilo, da so ga opazovali; zato imajo Arabci tudi več znamenitih zvezdoslovcev.

V Arabiji je bil rojen (l. 571 po Kristusu) Muhámed, ustanovnik turške vere (islama). Njegov rojstni kraj, mesto Meka, je Turkom najsvetejši kraj na zemlji. Kateri Turek ga obišče, ima pravico do častnega naslova »hadši«. Drugovercem je pa obisk Meke strogo zabranjen. V Meki je namreč shranjen v srebro okovan črn kamen, ki ga Turki častijo kot narodno svetinjo. Verujejo, da ga je prinesel Abrahamu angel Gabriel iz nebes. V Meki se zbere včasih do 100.000 Turkov-romarjev. Drugo, Turkom sveto mesto v Arabiji je Medína. Tam je shranjen v srebrni rakvi pepel Muhámedov. Poleg na marmornati plošči je napis: V imenu božjem, podéli mu svojo milost!

